

Arrest

nr. 201 318 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 17 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 oktober 1984. Zij heeft twee minderjarige kinderen, voor wie zij in de huidige procedure optreedt als de wettelijke vertegenwoordiger.

1.2. Op 24 april 2017 dient de verzoekende partij, voor haarzelf en haar kinderen, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan.

1.3. Op 17 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratie Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 19 oktober 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2017 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

RR: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

En de kinderen:

[P.L.] – Rijksregister [...]

[P.D.] – Rijksregister [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: ‘Attest van niet-eigendom van onroerend goed’ N° 2/76 dd. 17.12.2013, verklaringen van de heer [M.Y.] – [L.S.] en [Y.N.] en een attest afgeleverd door het OCMW Menen dd. 18.04.2017. Deze bewijzen kunnen niet als voldoende worden beschouwd. De verklaring van de referentiepersoon en twee andere personen dat de referentiepersoon zijn dochter financieel heeft ondersteund, in combinatie met het document waaruit blijkt dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen in het land van oorsprong, kan slechts als begin van bewijs aanvaard worden. De verklaring is immers enkel een verklaring op eer, de feitelijkheid en waarachtigheid van de verklaring kan niet worden getoetst zonder objectieve bewijsstukken die de verklaring zouden kunnen ondersteunen.

Hiertoe wordt een listing transactie Western Union dd 25.04.2017 voorgelegd waarop enkel twee stortingen zijn vermeld dd 26.02.2007 en 28.06.2007.

Het bewijs dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed, vermeldt niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven. Het is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen of onvoldoende verwierf waardoor zij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werd arbeidsovereenkomst + loonfiches van de referentiepersoon en loonfiches van de echtgenote van de referentiepersoon voorgelegd + transactie van een rekening op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote waaruit moet blijken dat zij instaan voor de betaling van de huishuur van hun dochter die samen met haar kinderen en haar echtgenoot [P.A.] (illegaal in ons land) op een ander adres woont nl. [...]

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd

aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en de minderjarige kinderen die haar vergezellen. Het is immers in het belang van de kinderen de situatie van de moeder te volgen. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht,

De verzoekende partij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd door te stellen dat de voorgelegde bewijzen inzake ten laste zijn, nl.:

- 1. attest van niet-eigendom van onroerend goed;*
- 2. verklaring van de Heer [Y.M.]*
- 3. verklaring van Mevrouw [L.S.]*
- 4. verklaring van Mevrouw [Y.N.]*
- 5. Listing transactie Western Union met 2 stortingen uitgevoerd in 2007; niet als voldoende kunnen worden beschouwd.*

Dat de bestreden beslissing daarnaast vermeldt dat het niet is aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomsten of onvoldoende verwierf waardoor zij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Terwijl het ten laste zijn zoals vereist door artikel 40bis §2, 3° van de Wet van 15 december 1980, en de afhankelijkheidsrelatie, wel degelijk vaststaat in hoofde van verzoekster en haar kinderen.

D.m.v. de verklaringen van drie verschillende personen, waaronder verzoeksters vader, én twee stortingsbewijzen van Western Union is afdoende aangetoond dat verzoekster ten laste was in het land van herkomst van de referentiepersoon, zijn haar Belgische vader.

Het Hof van Justitie heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het bewijs van "ten laste zijn" kan worden geleverd met elk passend middel (HvJ 16.01.14 Reyes, C-423/12, HvJ 09.01..07, Jia C-1/05, HvJ Oulane, C-215/03).

Verwerende partij heeft helemaal geen rekening heeft gehouden met het algemeen bekend gegeven dat Western Union haar samenwerking met Armeense banken heeft stopgezet in 2008 zodat geldtransacties via Western Union vanuit België naar Armenië vanaf deze datum onmogelijk zijn geworden (zie ook stuk 2).

Dit vormt de reden waarom slechts twee stortingsbewijzen kunnen worden voorgelegd.

Verzoeksters vader was vanaf 2008 in de onmogelijkheid om stortingen uit te voeren en zag zich aldus genoodzaakt om herhaaldelijk cash geld mee te geven met hogervermelde personen die naar Armenië afreisden.

Zodoende hebben drie personen, ni. verzoeksters vader, Mevrouw [L.S.] en Mevrouw [Y.N.] op eer verklaard dat zij op deze wijze geld hebben bezorgd aan verzoekster en haar kinderen.

De verschillende verklaringen op eer, de stortingsbewijzen én het bewijs dat verzoekster geen eigenaar is van onroerend goed maken afdoende bewijs uit dat verzoekster en haar kinderen materieel werden gesteund in haar thuisland door de referentiepersoon.

Volkomen ten onrechte stelt verwerende partij dat het bovendien niet is aangetoond dat de betrokkene zelf geen inkomen of onvoldoende verwierf in het land van herkomst, waardoor zij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van ten laste komend familielid voort uit de loutere feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund (zie HvJ 09.01.07 Jia, C-1/05 en HvJ Lebon, 316/85), zoals in casu het geval is.

Er hoeft niet te worden onderzocht of het familielid in staat zou zijn om zelf in zijn onderhoud te voorzien bvb. door betaalde arbeid te verrichten (zie ook Mededeling Commissie aan Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, blz. 5).

Door te oordelen dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en dat het ten laste zijn eveneens onvoldoende werd aangetoond, schendt de bestreden beslissing art. 40bis §2, 3° en 40 ter van de Wet van 15 december 1980 en heeft verwerende partij de motiveringsplicht geschonden. De beslissing werd bovendien niet genomen met inachtnaam van de belangen van het kind.”

2.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de hierin vervatte verblijfsvoorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar ten laste dient te zijn van de burger van de Unie / Belg die zij wenst te vervoegeen. De gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt dat om te kunnen worden beschouwd als ten laste van de Belgische referentiepersoon er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan van in het land van herkomst of origine. Hij geeft aan dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en eveneens onvoldoende blijkt dat zij reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Hij licht ook toe waarom de ter staving van het ten laste zijn voorgelegde stukken – met name een attest dat de verzoekende partij geen onroerend goed bezit in haar herkomstland, drie verklaringen en een 'listing transactie' van Western Union van 25 april 2017 – niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert zo dat de feitelijkheid en waarachtigheid van de verklaringen op eer niet kunnen worden getoetst zonder objectieve bewijsstukken die deze verklaringen kunnen ondersteunen. Hij benadrukt dat slechts een bewijs van twee stortingen voorligt, met name op 26 februari 2007 en op 28 juni 2007, hetgeen hij onvoldoende acht. Hij stelt verder dat het bewijs dat de verzoekende partij geen onroerend goed heeft in het herkomstland niets vermeldt over het eventuele inkomen dat zij zelfstandig in het herkomstland wist te verwerven en het dus helemaal niet is aangetoond dat zij geen of onvoldoende inkomen verwierf waardoor zij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt ten slotte dat in navolging van de verzoekende partij ook de verblijfsaanvraag van haar kinderen moet worden geweigerd. Hij wijst erop dat het in het belang is van deze kinderen dat zij de situatie van hun moeder volgen.

Deze uiteenzetting verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de inhoud van de motieven bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De verzoekende partij beriep zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van haar Belgische vader. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische vader. Hiervoor dient vast te staan dat zij materieel wordt ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en deze afhankelijkheid dient reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stukken heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en dat zij onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “*ten laste*” zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ascendent te vervoegen

of wanneer deze zich samen met de Belgische ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België. Dit wordt ook niet in concreto betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij betoogt in haar middel dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst, en voorafgaand aan de komst naar België, ten laste was van haar Belgische vader. Zij wijst op de bijgebrachte verklaringen van drie verschillende personen, waaronder de referentiepersoon, en de twee stortingsbewijzen via Western Union. Tevens stelt zij dat geen rekening is gehouden met het algemeen gekend gegeven dat Western Union haar samenwerking met Armeense banken heeft stopgezet in 2008, waarna geldtransacties vanuit België naar Armenië onmogelijk werden. Zij stelt dat om deze reden slechts twee stortingsbewijzen konden worden voorgelegd.

De Raad herhaalt vooreerst dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. De verzoekende partij kan hierin dan ook worden gevolgd. Echter gaat zij eraan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet heeft gesteld dat zij met de neergelegde stukken geen bewijs kan leveren van het “*ten laste*” zijn, wel dat om bepaalde redenen die in de bestreden beslissing worden uiteengezet, deze stukken onvoldoende zijn.

Zo wordt in de bestreden beslissing allereerst gesteld dat de bijgevoegde verklaringen zijn te beschouwen als verklaringen op eer waarvan de feitelijkheid en de waarachtigheid niet kunnen worden getoetst zonder objectieve bewijsstukken die deze verklaringen zouden kunnen ondersteunen. Het voorleggen van twee stortingsbewijzen via Western Union wordt in dit verband verder onvoldoende geacht om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar herkomstland effectief onvermogen was en/of dat zij financieel was aangewezen op de Belgische referentiepersoon. Inzake het bewijsstuk dat de verzoekende partij geen onroerend goed heeft in het herkomstland wordt geoordeeld dat dit niets vermeldt over het eventuele inkomen dat zij zelfstandig in het herkomstland wist te verwerven en het dus helemaal niet is aangetoond dat zij geen of onvoldoende inkomen verwierf waardoor zij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Door louter te blijven volhouden dat deze stukken wel voldoende aantonen dat zij in haar land van herkomst, en voorafgaand aan de komst naar België, financieel en/of materieel afhankelijk was van haar Belgische vader, toont de verzoekende partij nog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet tot zijn vaststellingen is gekomen.

De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd in haar betoog dat het een algemeen gekend gegeven zou zijn dat Western Union sinds 2008 niet meer opereert in Armenië en/of dat de verwerende partij hiervan op de hoogte diende te zijn. Bovendien ligt de bewijslast bij een aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart bij de aanvrager. De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gekregen om alle nuttige informatie inzake haar afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van haar Belgische vader voor te leggen en heeft ervoor gekozen om dit gegeven niet ter kennis te brengen van het bestuur. In de bij de aanvraag neergelegde verklaring van 25 april 2017 stelt de Belgische referentiepersoon zelf dat hij vaak via Western Union geld heeft verstuurd naar zijn dochter in Armenië, doch dat dit niet kan worden bewezen omdat Bpost en Western Union hun archieven maar vijf jaar bijhouden. In deze verklaring wordt geen enkele melding gemaakt van het feit dat Western Union sinds 2008 niet meer opereert in Armenië. De verklaring dat geen bewijzen van geldstortingen via Bpost en Western Union kunnen worden voorgelegd waar deze hun archieven maar vijf jaar bijhouden, wordt bovendien onderuit gehaald waar samen met deze verklaring een schrijven van Bpost wordt voorgelegd van 25 april 2017 met in bijlage een overzicht van transacties via Western Union voor de periode van 1 januari 2003 tot 31 december 2010 en waaruit stortingen blijken op 27 februari 2007 en 28 juni 2007. De verzoekende partij toont niet aan dat zij voor 2008 vaak en regelmatig geld heeft ontvangen via Western Union en legt evenmin een (begin van) objectief bewijs voor van geldstortingen in de periode voorafgaand aan haar komst naar België in augustus 2010, waardoor het niet kennelijk onredelijk voorkomt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorgelegde transacties als onvoldoende heeft beschouwd om aan te tonen dat zij in het land van herkomst, en dit voorafgaandelijk aan de komst naar België, voor haar levensonderhoud was aangewezen op de steun van de Belgische referentiepersoon. In dit verband merkt de Raad ten overvloede ook nog op dat de verzoekende partij in het kader van haar eerdere verblijfsprocedures op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verklaarde dat zij en haar

partner in Armenië zelfstandige bakkers waren. Hierbij werd weliswaar ingeroepen dat zij naar België zijn gekomen om bij hun familieleden hier te zijn, doch zonder dat hierbij werd aangegeven dat zij in Armenië afhankelijk waren van hun familieleden in België om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat enkel transacties via Western Union als objectief verifieerbare gegevens kunnen worden gebruikt.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de twee andere verklaringen die bij de aanvraag werden gevoegd, spreken over geld en cadeaus die deze personen in juli 2004 en juli 2007 in Armenië zouden hebben afgeleverd aan de verzoekende partij. Het gaat dus om voorgehouden transacties die hebben plaatsgevonden voor 2008, toen Western Union nog in Armenië opereerde, en ruim voor het vertrek van de verzoekende partij naar België in augustus 2010. Er blijkt in geen geval dat dergelijke transacties kunnen aantonen dat de verzoekende partij in de periode voorafgaand aan het vertrek naar België ten laste was van haar vader in België.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de ter staving van het ten laste zijn voorgelegde stukken onvoldoende zijn om aan te tonen dat zij reeds in Armenië ten laste was van haar Belgische vader, uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk of onwettig is.

De verzoekende partij bekritiseert nog specifiek het gestelde in de bestreden beslissing dat het stuk waarin wordt gesteld dat zij geen onroerende eigendom heeft in haar herkomstland niets vermeldt over het eventuele inkomen dat zij zelfstandig in haar herkomstland wist te verwerven en dus niet is aangetoond dat zij geen of geen voldoende inkomen verwierf waardoor zij ten laste was van de referentiepersoon. Zij wijst op een mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de richtlijn 2004/38, waarin kan worden gelezen dat er niet moet worden onderzocht of het familielid in staat zou zijn om zelf in het levensonderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door het verrichten van betaalde arbeid.

De verzoekende partij lijkt met dit betoog te refereren aan rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die inhoudt dat in de situatie waarin een burger van de Unie over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, van de bloedverwant niet bijkomend mag worden vereist dat hij aantoot tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien (zie onder meer HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes, §§ 24 en 25). Zij verliest uit het oog dat de bestreden beslissing net inhoudt dat zij naliet het bewijs te leveren van een situatie waarin haar Belgische vader haar over een lange periode regelmatig ondersteunde en waarin zij afhankelijk was van deze steun om in haar basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst. Er blijkt aldus niet dat zij dienstig kan verwijzen naar deze rechtspraak. In de bestreden beslissing kan als dusdanig niet worden gelezen dat zij naliet het bewijs voor te leggen dat zij niet in de mogelijkheid is om zelf in haar levensonderhoud te voorzien. Hierin wordt enkel vastgesteld dat de door haar voorgelegde stukken onvoldoende aantonen dat zij in haar herkomstland, voorafgaand aan de komst naar België, was aangewezen op de financiële steun van haar Belgische vader. Meer concreet oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat enerzijds de twee voorgelegde bewijzen van stortingen hiervoor onvoldoende zijn en anderzijds het enkele gegeven dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen onroerend goed bezit hiertoe evenmin kan volstaan, en wel omdat hieruit nog niet blijkt dat de verzoekende partij dan geen eigen inkomen uit tewerkstelling had waarmee zij in haar levensbehoeften kon voorzien. De verzoekende partij weerlegt deze motivering niet.

De verzoekende partij betoogt ten slotte dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtnaam van de belangen van haar kinderen. De Raad acht het evenwel niet kennelijk onredelijk waar de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat het in het belang is van de kinderen dat zij de situatie van hun moeder volgen. Het is immers evident dat de belangen van de kinderen in de eerste plaats vereisen dat zij niet worden gescheiden van de zorgende ouder(s) en in casu liggen ook geen concrete elementen voor die hierover anders kunnen doen oordelen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS